

Kino antropocenu

w ramach projektu *Plastyczność planety*

25/09/2019 20:00

Wieczór atomowy

Wielu badaczy antropocenu za początek nowej epoki uznaje testy broni jądrowej z lat 50. XX wieku. Przegląd filmowy *Kino antropocenu* zaczynamy zatem mocnym atomowym akcentem. Bomba atomowa, radioaktywne skażenie to nie tylko jeden z kluczowych tematów w dyskusji nad sprawczością człowieka, ale też temat, który fascynował filmowców i artystów. Nagrania atomowego grzyba stały się jednym z najpotężniejszych i najbardziej ikonicznych obrazów kultury wizualnej. Temu będzie poświęcony zestaw filmów otwierający przegląd.

Atomic: Living in Dread and Promise

reż. Mark Cousins, Wielka Brytania 2015, 71'

Mark Cousins, autor monumentalnej *Odysei filmowej*, na 70. rocznicę zbombardowania Hiroshimy i Nagasaki stworzył dokument o śmiertelnej, ale fascynującej sile energii atomowej. Użył do tego wyłącznie materiałów archiwalnych, opowiadając społeczną historię atomu, koszmarną, ale też przepełnioną ludzkimi nadziejami. Klimat filmu podkreśla muzyka skomponowana przez szkocki zespół Mogwai.

Crossroads

reż. Bruce Conner, USA 1976, 36'

Operacja Crossroads to nazwa dwóch z dwudziestu trzech testów broni jądrowej, które USA przeprowadziły na atolu Bikini między 1946 a 1958 rokiem. Obydwa zdetonowane ładunki miały siłę taką, jak bomba zrzucona na Nagasaki. Testy te były filmowane przez siedemset kamer i około pięciuset operatorów. Zużyto prawie połowę ówczesnych światowych zasobów taśmy filmowej, co czyni tę eksplozję najdokładniej sfotografowanym i sfilmowanym wydarzeniem w historii. Bruce Conner użył archiwalnych materiałów, montując dwadzieścia trzy ujęcia tej samej eksplozji, z różnych perspektyw i w różnej szybkości, tworząc hipnotyzujący film, wydobywający jej katastroficzne i destrukcyjne piękno.

07/10/2019 20:00

Ziemia

[*Erde*], reż. Nikolaus Geyrhalter, Austria 2019, 115'

Ziemia jako wielka piaskownica. Geologiczny wpływ człowieka na planetę rozumiemy jest tu bardzo dosłownie. Austriacki reżyser w misternie skonstruowanym filmie pokazuje, jak ludzie zmieniają i kształtują planetę, a ich działanie opiera się na przemocy – zrównują pagórki, drążą tunele, tną góry na kawałki, rozkopują ogromne powierzchnie w poszukiwaniu surowców czy zakopują radioaktywne odpady. Do głosu są tu dopuszczeni ci, którzy zwykle w dyskusji o antropocenie są go pozbawieni – robotnicy, pracownicy wielkich koncernów – a którzy faktycznie wykonują te prace.

Instytucja finansowana przez

Partnerzy

Partnerzy medialni

Centrum Sztuki Współczesnej
Zamek Ujazdowski

Jazdów 2, Warszawa
www.u-jazdowski.pl/kino

Czy kino może uratować Ziemię? W ramach przeglądu filmowego *Kino antropocenu* w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski zastanawiamy się, czy obrazy i technologie mogą pomóc człowiekowi odbudować relacje ze środowiskiem.

Od medialnych przekazów po kino katastroficzne – kultura wizualna od zawsze kształtuje nasz stosunek do przyrody. W ramach przeglądu *Kino antropocenu* przyglądamy się temu, w jaki sposób artyści filmowi przełamują schematy myślenia, w których centrum stoi człowiek, i jaką rolę w trosce o środowisko naturalne mogą odegrać obrazy. Jak wygląda planeta z nie ludzkiej perspektywy? Czy wyrządzone przez człowieka szkody są nieodwracalne? Czy skażoną Ziemię zaludnią nowe, nieznanne dotąd gatunki? Zobaczmy zarówno klasyki kina eksperymentalnego, jak i najnowsze produkcje, które opowiadają o wpływie człowieka na planetę i o szansach, jakie może nieść ze sobą kryzys klimatyczny.

Przeгляд filmowy *Kino antropocenu* jest częścią projektu *Plastyczność planety*. Projekt ten jest próbą skonfrontowania się z nieodwracalnymi zniszczeniami, jakie dokonują się w środowisku przyrodniczym przy ludzkim udziale. W ramach niego w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski prezentowane były dwie wystawy: *Bezludzka Ziemia* i *Centrum Natury Współczesnej* zespołu badawczego Forensic Architecture, powstał również poświęcony temu zagadnieniu numer magazynu internetowego „Obieg” pod tytułem *Stawanie się Ziemią*. Odbyła się także debata *Jak pozostawać przy problemach? Instytucje sztuki a kryzys środowiska*.

28/10/2019 20:00

Zobaczyć niewidzialne – radioaktywne dziki

Ah Humanity!

reż. Lucien Castaing-Taylor, Verena Paravel i Ernst Karel, Francja/USA/Japonia 2015, 22'

Film stworzony w ramach Sensory Ethnography Lab, komórki na Uniwersytecie Harvarda, zajmującej się wizualnym i artystycznym badaniem zjawisk społecznych. Punktem wyjścia do opowiadania o tym, jak można zobaczyć niewidzialne i jak zaburzona jest wizualność w czasie antropocenu, jest tu katastrofa w Fukushima. Film, nakręcony jednocześnie telefonem i teleskopem, próbuje uchwycić jednocześnie to, co bliskie i to, odległe.

wykład Aleksandry Brylskiej

Zobaczyć niewidzialne – radioaktywne dziki

Wykład poświęcony będzie temu jak, z jednej strony, awaria elektrowni Fukushima Daiiti zmieniła status przestrzeni, naznaczając ją skażeniem radioaktywnym, a z drugiej symboliką wpisaną przez ludzi w krajobraz i zwierzęta, tak by umożliwić opowieść o czymś, co jest niewidzialne. Szczególną rolę w tym procesie odgrywają zwierzęta, które podzielone zostały na te, które się oplakuje i stara ochronić (gatunki udomowione i hodowlane), oraz te, które się eliminuje (gatunki dzikie). Zwłaszcza dziki stają się ucieleśnieniem katastrofy w elektrowni, metonią radioaktywności, a walka z nimi to walka z promieniowaniem, mająca na celu przywrócenie rzeczywistości sprzed wydarzeń z marca 2011 roku.

Aleksandra Brylska

Absolwentka historii sztuki w Instytucie Historii Sztuki Uniwersytetu Warszawskiego oraz kulturoznawstwa w Instytucie Kultury Polskiej UW. Obecnie uczestniczka międzynarodowego programu doktoranckiego Nature-Culture na Wydziale Artes Liberales Uniwersytetu Warszawskiego. Przygotowuje rozprawę doktorską na temat natury kulturowego statusu przestrzeni postnuklearnych na przykładzie katastrof elektrowni jądrowych w Czarnobylu (Ukraina) oraz w Ōkumie (prefektura Fukushima, Japonia). Interesuje się metodologią humanistyki środowiskowej, historią środowiskową przestrzeni postnuklearnych, biosemiotyką, filozoficznymi i kulturowymi uwarunkowaniami tematu Natury. Zainteresowana jest również kulturą wizualną po II wojnie światowej, relacjami pomiędzy człowiekiem a środowiskiem oraz kulturowymi konsekwencjami terminu „antropocen”.

12/11/2019 20:00

Ująć horyzont

zestaw filmów eksperymentalnych, 64'

Spętany horyzont

[*Captive Horizon*], reż. Lukas Marxt, Austria 2015, 14'

Spętany horyzont działa na cienkiej granicy między prawdą i iluzją. Wykorzystuje do tego ulubione motywy Lukasa Marxta – bezładne, a jednocześnie ukształtowane przez człowieka krajobrazy. Filmowane tak, że grają z percepcyjnymi przyzwyczajeniami, tworząc własne historie.

Transitions

reż. Aurèle Ferrier, Szwajcaria 2017, 13'

W tej pracy Ferrier bada ślady ludzkiej cywilizacji, zabierając widzów w podróż ze środka pustyni do Las Vegas, światowego centrum hedonizmu. W czasie tej krótkiej wędrówki między dwiema skrajnościami nie zobaczycie jednak ludzi, a jedynie pozostałości po nich.

Konie z Fukushima

[*Matsuri no Uma*], reż. Yoju Matsubayashi, Japonia 2013, 74'

Jak pokazać i opowiedzieć o katastrofie, której nie można zobaczyć? O wydarzeniu, które zmieniło nie tylko życie ludzi, ale również innych, nie ludzkich, bytów. Katastrofa elektrowni atomowej Fukushima Daiichi [Fukushima Jeden] jest przykładem na to, jak zdarzenie z ludzkiego świata wpływa na środowisko i życie zwierząt.

08/01/2020 20:00

Niebieska humanistyka

Ewolucja

[*Évolution*], reż. Lucile Hadžihalilović, Francja/Belgia/Hiszpania 2015, 81'

Mała wyspa zamieszkiwana jest tylko przez kobiety i młodych chłopców. Pewnego dnia jeden z nich widzi ciało unoszące się na wodzie i zaczyna kwestionować świat, który zna,

zastanawia się, dlaczego on oraz inni chłopcy muszą trafić do szpitala. Wizjonerski, mokry horror o tym, jak mogłaby wyglądać ewolucja rodzaju ludzkiego.

wykład Andrzeja Marca

Niebieska humanistyka

Niebieska humanistyka [*Blue Humanities*] to posthumanistyczny nurt, oddający historię życia w oceanie. Zgodnie z tą teorią naszą planetę powinniśmy nazywać Oceanem, a nie Ziemią (wody stanowią 70% powierzchni globu). Steve Mentz, jeden z teoretyków zwrotu oceanicznego, podkreśla, że aby zrozumieć dynamiczne przemiany antropocenu, należy odejść od statycznych kategorii zielonych pól, ogrodów oraz żyznych gruntów. W jego rozważaniach pierwszorzędne znaczenie mają niespokojne wody, które niosą ze sobą nieustanne zagrożenie katastrofą (wrak, rozbitek), oraz figury żeglarzy i pływaków, unoszących się na wodzie, stale przebywających w niebezpiecznym środowisku.

„Chciałbym przyjrzeć się nowomaterialistycznemu ujęciu oceanu w *Ewolucji* (2015) Lucile Hadžihalilović i ukazać związane z nim praktyki materialno-dyskursywne. Ocean nie jest tutaj metaforą, lecz raczej głównym bohaterem, pełnoprawnym aktorem i sprawcą działań. Chciałbym zwrócić uwagę przede wszystkim na jego twórczą i aktywną działalność. Jego niczym nieskrępowana materialna kreatywność przybiera w obrazie Hadžihalilović głębinowy, niezbadany, mackowaty i monstrualny charakter – wielość chthulucenu Donny Haraway”.

dr Andrzej Marzec

Andrzej Marzec

filozof, krytyk filmowy, redaktor „Czasu Kultury”, autor vloga Widma Marca. Jego zainteresowania badawcze skupiają się na ontologii zorientowanej na przedmioty, ciemnej ekologii oraz współczesnym kinie alternatywnym. Autor książki *Widmontologia. Teoria filozoficzna i praktyka artystyczna ponowoczesności* (2015). Pociągają go sztuki wizualne, kino alternatywne oraz wizja ekologii, o której można myśleć bez używania pojęcia „natura”.

29/01/2020 20:00

Notatki z antropocenu

zestaw filmów eksperymentalnych, 65'

Ropojady

[*Ropáci*], reż. Jan Svěrák, Czechosłowacja 1988, 20'

Tytułowe ropojady to nowy gatunek stworzeń zamieszkujący poprzemysłowe hałdy w Czechach. Żywią się ropą i oddychają spalinami. Krótki mockument – dyplomowy film Svěráka – opowiada o ekspedycji naukowców badających te zwierzęta. W momencie powstania był ekologiczną satyrą na industrialne zanieczyszczenie. Obecnie można zacząć czytać go całkiem serio – być może przyroda nie ma już innego wyjścia i musi się przystosować do warunków stworzonych przez człowieka, w których on sam nie będzie mógł bytować. Czy zanieczyszczenie będzie nową szansą dla fauny i flory?

Un film, Ré clamé

reż. Tristan Bera i Ana Vaz, Francja/Brazylia 2015, 20'

Kryzys ekologiczny jest kryzysem ekonomicznym, politycznym i społecznym. Jest to także kryzys kina, które wpłynęło w znaczący sposób na antropocenu. Krótki wideoesej porusza związki kina i jego dialogu z postawami ludzi wobec ich środowiska.

Notes from the Anthropocene

reż. Terra Long, Kanada 2014, 16'

Nakręcony na taśmie 16mm film opowiada o naszych czasach poprzez kulturową historię dinozaurów. Współcześnie ich rekonstruowane postacie, rzeźby, rozpalające wyobraźnię ekspozycje z muzeów wyobraźni naturalnej wzbudzają szacunek, ale są już oswojone. Przypominają nam jednak, że ludzka dominacja nad Ziemią nie jest oczywista – przed nami królowały tu one.

The Sailor

reż. Giovanni Giarretta, Holandia/Włochy 2017, 9'

Sztuczny język na 'vi został stworzony specjalnie na potrzeby filmu *Avatar* Jamesa Camerona. Miał być łatwy dla aktorów, a jednocześnie nie przypominać żadnego ziemskiego języka. W filmie *The Sailor* właśnie w na 'vi głos z offu opowiada historię marynarza, który trafił na bezludną wyspę, grając napięciem między tym, co słyszemy i rozumiemy, a tym, co widzimy.

12/02/2020 20:00

La région centrale

reż. Michael Snow, Kanada 1971, 180'

Ten klasyk kina awangardowego – trzygodzinny film nakręcony na taśmie za pomocą specjalnie skonstruowanego robota, filmującego według swoich, maszynowych miar bezludny krajobraz środkowej Kanady – obecnie jest być może bardziej aktualny niż w momencie powstania. Można go czytać nie tylko jako studium mechanicznego oka kamery, ale także jako eksperyment pozwalający zerwać z ludzkimi przyzwyczajeniami oraz antropocentrycznym uszeregowaniem przyrody i krajobrazu. W czasie seansu ta hierarchia znika – nie wiemy, gdzie jest góra, a gdzie dół i co jest horyzontem. Kamera za to staje się sprawczym aktorem, który może zmieniać nasze postrzeganie otoczenia i pomóc wytworzyć nowe relacje z nim.

Can cinema save the Earth? As part of the film review – *Cinema of the Anthropocene* at the Ujazdowski Castle Centre for Contemporary Art, we are wondering whether images and technologies can help humans rebuild their relationship with the environment.

From media coverage to disaster movies – visual culture has always shaped our attitude towards nature. Under the *Cinema of the Anthropocene* programme, we take a look at how film artists break the human-centric thought patterns, and explore what role images can play in caring for the environment. What does the planet look like from a non-human perspective? Is man-made damage irreversible? Will the contaminated Earth be populated with new, previously unknown species? We will see both experimental cinema classics, as well as the latest productions depicting man's impact on the planet, and about the opportunities that the climate crisis can bring.

25/09/2019 8:00 p.m.

An Atomic Evening

Many Anthropocene researchers consider the nuclear weapons tests of the 1950s to be the beginning of a new era. The film review *Cinema of the Anthropocene* commences with a strong atomic accent. The atomic bomb and radioactive contamination are just a few of the key topics in the discussion of human agency, but these are also topics that have fascinated filmmakers and artists. Recordings of the atomic mushroom have become one of the most powerful and iconic images of visual culture, and the set of films opening the review will be devoted to this.

Atomic: Living in Dread and Promise

directed by Mark Cousins, United Kingdom 2015, 71'

Mark Cousins, who also directed the monumental *The Story of Film: An Odyssey*, has made a bold documentary about the lethal but fascinating power of atomic energy for the 70th anniversary of the bombing of Hiroshima and Nagasaki. He uses archive footage from the British Film Institute, NASA and CERN, kaleidoscopic images – telling the social history of the atom; nightmarish, but also filled with human hope – given added impetus by a soundtrack from the Scottish band Mogwai.

Crossroads

directed by Bruce Conner, USA 1976, 36'

Operation Crossroads was the name of the first two of 23 nuclear weapons tests that the United States conducted at Bikini Atoll between 1946 and 1958. Both tests involved the detonation of weapons with a yield equivalent to twenty-three million tonnes of TNT—the same as the atom bomb dropped on Nagasaki. More than seven hundred cameras, and approximately five hundred camera operators surrounded the test site. Nearly half the world's supply of film was at Bikini for the tests, making these explosions the most thoroughly photographed moment in history. Bruce Conner used archival materials, combining 23 shots of the same explosion from various perspectives and at different speeds. He thus created a mesmerizing film, bringing out the event's catastrophic and destructive beauty.

07/10/2019 8:00 p.m.

Earth

[*Erde*], directed by Nikolaus Geyrhalter, Austria 2019, 115'

The Earth as a great sandbox; the geological impact of man on the planet is understood quite literally here. In an intricately constructed film, the Austrian director shows how people are changing as well as shaping the planet – but their actions are based on violence. They level hills, drill tunnels, cut mountains to pieces, dig up massive surfaces in search of raw materials, or bury radioactive waste. Those who are usually deprived of a voice on the topic of the Anthropocene – the workers and employees of large corporations, those who actually do the work – are the ones speaking here.

28/10/2019 8:00 p.m.

See the invisible – radioactive boars

Ah Humanity!

directed by Lucien Castaing-Taylor, Verena Paravel and Ernst Karel, France/USA/Japan 2015, 22'

The film was created as part of the Sensory Ethnography Lab, a laboratory at Harvard University dealing with visual and artistic research of social phenomena. The starting point for talking about how you can see the invisible and how visibility is disturbed in the Anthropocene era is the disaster at Fukushima. The film, shot simultaneously with a telephone and a telescope, tries to capture what which is near and far at the same time.

The Horses of Fukushima

[*Matsuri no Uma*], directed by Yoji Matsubayashi, Japan 2013, 74'

How can you show and talk about a disaster that cannot be seen? About an event that changed not only people's lives, but also the lives of other, non-human beings. The disaster at the Fukushima Daiichi Nuclear Power Plant [Unit 1 Reactor] is an example of how an event from the human world affects the environment and animal life.

Lecture by Aleksandra Brylska

See the invisible – radioactive boars

The lecture will be devoted to how, on the one hand, the failure of a nuclear power plant changed the status of a space, marking it with radioactive contamination, and on the other, to the symbolism inscribed by people onto the landscape and animals, enabling the telling of a story of something that is invisible. Animals play a unique and special role in this process because they have been divided into two categories, those that are being mourned and protected (domesticated and breeding species) and those that are being eliminated (wild species). Boars in particular have become the embodiment of the disaster at the Fukushima Daiichi Nuclear Power Plant – a metonymy of radioactivity, and the fight against them is also the fight against radiation, aimed at restoring the reality from before the events of March 2011.

Aleksandra Brylska

A graduate of Art History from the Institute of Art History of the University of Warsaw as well as of Cultural Studies from the Institute of Polish Culture of the University of Warsaw. Currently, a participant in the international PhD programme Nature Culture at the Faculty of Artes Liberales of the University of Warsaw. She is preparing her doctoral dissertation on nature and the cultural status of post-nuclear spaces, using examples of the disasters at the Chernobyl Nuclear Power Plant (in Ukraine) and the one in Ōkuma (Fukushima Prefecture, Japan). Brylska is interested in the methodology of environmental humanities, the environmental history of post-nuclear spaces, biosemiotics, and the theme of nature from philosophical and cultural perspectives. She is also interested in visual culture after World War II, the relationship between man and the environment, as well as the cultural consequences of the term "Anthropocene".

12/11/2019 8:00 p.m.

Capturing the horizon

a set of experimental films, 64'

Captive Horizon

directed by Lukas Marxt, Austria 2015, 14'

Captive Horizon walks the thin line between truth and illusion. For this, it uses Lukas Marxt's favourite motifs – uninhabited, yet man-shaped landscapes. The filming plays with perceptual habits to create original stories.

Transitions

directed by Aurèle Ferrier, Switzerland 2017, 13'

In this work, Ferrier explores traces of human civilization, taking viewers on a journey from the middle of the desert to Las Vegas – the world's centre of hedonism. During this short journey between the two extremes, however, we will not see any people, just their traces.

Silica

directed by Pia Borg, Australia/United Kingdom 2017, 23'

Shown at the Venice Biennale in 2017, this work is about a town near an opal mine in Southern Australia. By combining analogue film with microscope shots and animation, Silica blurs the boundaries between what is real and what is imagined.

Imperial Valley (cultivated run-off)

directed by Lukas Marxt, Austria 2018, 14'

Imperial Valley is an agricultural region in California, where crops are only possible thanks to large-scale irrigation systems, and where the soil still contains pollution from military tests carried out in the region in the 1940s. The monocultural-ness of industrial crops on desert-like lands provokes the threat of environmental and ecological disaster. Lukas Marxt films the valley using a drone – the landscape, although created by man, appears to be a hostile place to which people certainly do not belong.

08/01/2020 8:00 p.m.

Blue Humanities: Évolution

Évolution

directed by Lucile Hadžihalilović, France/Belgium/Spain 2015, 81'

A small island inhabited by only women and young boys. One day, one of the boys sees a body floating in the water and begins to question the world he knows, wondering why he and the other boys need to go to a hospital. A visionary, water-based horror film about what path the evolution of mankind could take.

Lecture by Andrzej Marzec

Blue Humanities

Blue Humanities is a post-humanist trend embedding the history of life in the ocean. According to this theory, our planet should be called Ocean and not Earth (since water makes up 70% of the globe). Steve Mentz, one of the theoreticians of the transoceanic turn, emphasises that, in order to understand the dynamic transformations of the Anthropocene, one should move away from the static categories of green fields, gardens or fertile lands. In his considerations, the most important are the turbulent waters, which carry a constant threat of catastrophe (wrecks, shipwrecks, etc.), as well as sailors or swimmers floating on the water, constantly remaining in a menacing environment.

I would like to look at the new materialistic approach to the ocean in *Evolution* (2015) by Lucile Hadžihalilović and show the material-discursive practices associated with it. The ocean is not a metaphor here, but rather the main character – a full-fledged actor and the generator of actions. I would like to draw your attention, above all, to its creative and active agency. Its unrestricted material creativity takes on a deep, unexplored, tentacular and monstrous character in Hadžihalilović's film – the multitude of Donna Haraway's *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene*".

Andrzej Marzec

Andrzej Marzec

Philosopher, film critic, editor of "Czas Kultury" [Time of Culture], author of the vlog *Widma Marca*. His research interests focus on object-oriented ontology, dark ecology as well as contemporary alternative cinema. The author of the book *Widmologia. Teoria filozoficzna i praktyka artystyczna ponowoczesności* (2015) [*Hauntology as the Philosophical Theory and Artistic Practice of Postmodernity*]. He is drawn to the visual arts, alternative cinema as well as a vision of ecology that you can think about without using the concept of "nature".

29/01/2020 8:00 p.m.

Notes from the Anthropocene

a set of experimental films, 65'

Notes from the Anthropocene

Oil Gobblers

[*Ropáci*], directed by Jan Svěrák, Czechoslovakia 1988, 20'

The eponymous oil gobblers are a new species of creature inhabiting post-industrial mounds in the Czech Republic. They feed on oil and breathe exhaust fumes. The short mockumentary – Svěrák's graduation film – is about the expedition of scientists studying these animals. At the time of its creation, it was an ecological satire on industrial pollution. Now, however, you can start taking it rather more seriously – maybe nature has no other choice but to adapt to the conditions created by man, conditions in which he himself will not be able to live. Will pollution become a new opportunity for fauna and flora?

The Sailor

directed by Giovanni Giarretta, The Netherlands/Italy 2017, 9'

An artificial language, Na'vi, was created specifically for the needs of James Cameron's film *Avatar*; it was supposed to be easy for the actors, while not resembling any earthly language. In *The Sailor*, it is in Na'vi that the off-screen voice tells the story of a sailor who hits a desert island, playing with the tension between what we hear and understand, as well as what we see.

12/02/2020 8:00 p.m.

La région centrale

directed by Michael Snow, Canada 1971, 180'

This classic of avant-garde cinema – a three-hour long film shot on tape with a specially constructed robot filming the uninhabited landscape of central Canada according to its own mechanical measurements – is perhaps more current today than it was at the time of its creation. It can be read not only as a study of the camera's mechanical eye, but also as an experiment that breaks human habits as well as the anthropocentric view of nature and landscape. During the screening, this hierarchy disappears – we no longer know where is up or where is down, or what is the horizon. The camera, therefore, becomes a causative actor that can change our perception of the environment and help create new relationships with it.

U-jazdowski
09/2019—02/2020
film review

Cinema of the Anthropocene

as part of the project *Plasticity of the Planet*